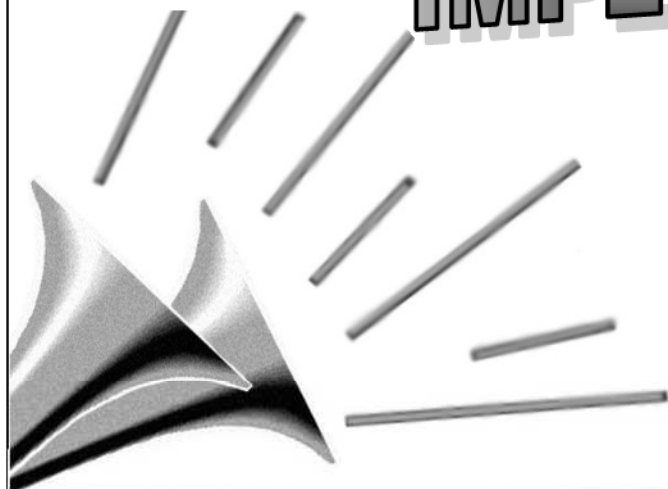

ÎMPLINIREA VREMII

**"S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
iți-vă și credeți în Evanghelie."**

Ev. Marcu 1:15

**"Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui."**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

“Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit.”

Sunt momente în viață când nu înțelegem de ce au loc anumite întâmplări și este în natura noastră să vrem să le cunoaștem; și nu oricum, ci vrem să știm detalii și în ce măsură producerea acestora ne afectează și ce ar trebui să facem în cazul unor efecte, negative ori pozitive, care le-ar urma.

Biblia este sursa bună și pe înțeles care ne stă la dispoziție pentru a afla rostul lucrurilor ce au loc în jurul nostru. Această mare binecuvântare pusă la îndemâna noastră de bunul Dumnezeu trebuie folosită și pentru a afla răspunsurile corecte la întrebări pe care și le-ar putea pune cineva despre Isus Hristos (așa cum este cea din titlu), chiar dacă unele sunt tendențioase, ca de pildă: “De ce Isus Hristos uneori nu S-a prezentat ca fiind Fiul lui Dumnezeu? A fost aceasta o greșeală sau un calcul din partea Lui? Poate fi acesta un motiv de îndoială că Isus este Mântuitorul?” etc

Credincioșii autentici știu că Biblia este păstrătoarea de drept și de fapt al Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu și că în ea se găsesc răspunsurile exacte la orice fel de întrebări, deci și la cele menționate mai sus, ca de pildă răspunsul la întrebarea din titlu: **“V-am spus” le-a răspuns Isus “și nu credeți. Lucrările pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine”... Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl.”** (Ioan 10:25;36) Reiese din aceste cuvinte că, cineva care nu ține seama de lucrările pe care le-a făcut Isus Hristos pe pământ, nu are ca bază credința bună că El este Fiul lui Dumnezeu care a venit în lumea noastră ca să fie Mântuitorul lumii (1Ioan 4:14). Să vedem alte texte biblice care adevăresc că mântuirea are la bază o credință conștientă.

1 - Ființa umană a fost creată de Dumnezeu cu însușirea de-a cunoaște. Acest fapt arată atât atotștiința lui Dumnezeu, cât și dragostea Lui pentru noi, oamenii. Aceasta este o afirmație sigură, potrivită și temeinică, pentru că ea se bazează pe cuvântul revelator al Scripturii, din care redau o fărâmă: **“Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat, deci, din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.”** (Geneza 3:6-7) Adam și Eva, primii oameni creați de Dumnezeu, se simțeau foarte bine în mediul în care au fost așezați, aveau totul din belșug, nu-i apăsa nici o grijă, teamă sau ambiții, iar frumusețea creației din jur îi încânta. Totul era potrivit, frumos și îndestulător, iar Creatorul le întregea satisfacția cu prezența Sa. În această ambianță deosebită, Dumnezeu a dat primilor oameni, Adam și Eva, o poruncă fermă însoțită de avertizarea că nerespectarea ei va avea consecințe grave. Biblia spune că Satana, folosind un glas seducător, dar mincinos, a răstălmăcit cuvintele lui Dumnezeu spuse lor, iar ei au ales să-l asculte, și au încălcat porunca primită. Și așa, acel timp minunat trăit de ei până atunci a luat sfârșit. A fost marea tragedie a vieții lor și a urmașilor, pentru că moartea a intrat definitiv în omenire. Nimic nu s-a modificat atunci în jur, și nici la fizicul lor, dar așa cum li s-a spus, gândirea lor s-a schimbat: **“li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.”** Tragedia lor deja era realitate!

Episodul acesta a fost scris în Biblie pentru ca noi să învățăm câteva lucruri de mare valoare. Dumnezeu, în atotștiința Lui, a așezat în om când l-a creat, dorința puternică de-a cunoaște tot ce se întâmplă în jurul lui. Această calitate a ieșit la iveală numai după căderea omului în păcat, și de atunci a rămas vizibilă. Pentru a fi de folos, cunoașterea a fost înrudită la creația omului cu însușirea de-a privi, de-a căuta și de-a învăța. Drept urmare noi suntem tot timpul curioși. Tot la creație, căutarea a

(continuare pe pagina 18)

Rut Intră În Poporul Domnului

(Rut - o istorie a răscumpărării) (Extras)

Cartea Rut ne prezintă istoria a două femei văduve, Rut și Naomi, care au lăsat în urmă o istorie cu profunde implicații spirituale și veșnice. Relatarea

vieții lui Rut este una dintre cele mai îndrăgite din întreaga Scriptură, fiind o poveste despre dragostea, harul și favoarea lui Dumnezeu, cât și despre relații restaurate și răscumpărare.

Cartea prezintă exemple clare de vieți care reflectă, în contextul cotidian, iubirea jertfitoare ce împlinește legea lui Dumnezeu (Levetic 19:18; Romani 13:10). Această iubire oglindește, de asemenea, caracterul lui Dumnezeu, evidențiind armonia profundă dintre acțiunea umană și intervenția divină (Rut 2:12 cu 3:9). În bunătatea Sa, Dumnezeu binecuvântează astfel de vieți și le transformă, la rândul lor, în surse de binecuvântare pentru alții.

Ca episod legat de strămoșii lui David, cartea Rut oferă o lumină importantă asupra istoriei mântuirii. Tema răscumpărării este centrală în întregul ei conținut, termenul ebraic corespunzător apărând în diverse forme de 23 de ori.

Datorită foametei din Israel, familia lui Naomi se mută în țara vecină, Moab. Aici, după 10 ani moare soțul ei și cei doi fii și ea rămâne doar cu nurerile. Se hotărăște să se întoarcă în Israel. La început nurerile pleacă cu ea. Pe drum, Naomi se răzgândește și, gândindu-se la avantajele pământești ale nurerilor ei, le îndeamnă să se întoarcă la familiile lor, deoarece considera că ea nu mai are nimic de oferit. Era bătrână și chiar dacă ar mai fi avut fii, ar fi putut ele să aștepte până când aceștia ar fi crescut ca să le ia în căsătorie? Le dorea cămine fericite cu protecția unui soț. La început, Orpa a refuzat să plece, însă, după insistențele lui Naomi, și-a luat rămas-bun și s-a întors la poporul ei. Din acel moment ea dispăre din relatarea biblică și nu mai aflăm nimic despre ea.

Rut, în schimb, s-a atașat și mai mult de soacra sa și a rostit cuvintele citate la începutul acestui articol. Când Naomi a văzut cât de hotărâtă era această

Rut a răspuns: "Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea. Naomi, văzând-o hotărâtă să meargă cu ea, n-a mai stăruit." (Rut 1:16-18)

tânăra femeie, a încetat să mai insiste și s-a întors împreună cu ea la Betleem. Și astfel începe povestea lui Rut, una dintre cele mai îndrăgite relatări din

Vechiul Testament. Este o poveste despre dragoste, devotament și loialitate, despre răscumpărare și despre favoarea lui Dumnezeu. Rut își începe călătoria ca o femeie dintre neamuri, care intră în sfera promisiunilor lui Dumnezeu și ajunge să fie respectată și apreciată în Betleem. Pe parcurs, ea găsește un soț care o ocrotește și o înconjoară cu dragostea și bunătatea lui.

Cartea Rut pune într-un mod deosebit accentul asupra unor femei, atât evreice, cât și dintre neamuri. Din amărăciune se naște bucuria, iar din pierdere răsare speranța. Ce a determinat-o pe această tânără să părăsească siguranța patriei sale, familiaritatea locurilor și apropierea familiei pentru a merge spre un popor și o țară complet străine?

Redau mai jos câteva dintre trăsăturile caracteristice ale lui Rut:

Rut a decis să meargă cu Naomi într-o țară străină (v.16). **"Și Rut a zis: "Nu mă ruga să te părăsesc și să mă întorc de la tine; căci unde te duci tu, voi merge și eu; Și unde vei locui tu, acolo voi locui și eu; poporul tău va fi poporul Meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul Meu".**

Disponibilitatea de a o urma pe Naomi oriunde va merge. Rut a fost hotărâtă să o urmeze pe Naomi oriunde va merge aceasta. Ea era dispusă să lase Moabul în urmă pentru totdeauna și să meargă împreună cu soacra ei în Israel;

Acceptarea unei noi autorități și călăuziri. Rut este gata să se supună îndrumării lui Naomi și să îi permită acesteia să-i călăuzească viața. Acest lucru se observă în numeroasele situații în care Naomi îi explică obiceiurile și tradițiile poporului Israel, iar Rut le primește cu respect și ascultare;

Disponibilitatea de a adopta un nou mod de viață. Ea este pregătită să renunțe la vechile obiceiuri ale Moabului și să-și conformeze viața valorilor și

stilului de viață al poporului lui Dumnezeu. Rut acceptă o schimbare profundă și radicală a existenței sale;

Ruperea legăturilor cu trecutul. Rut este dispusă să taie orice legătură cu Moabul și să se identifice pe deplin cu poporul în care a intrat prin căsătorie. Ea dorește să facă parte din noua ei familie și să îmbrățișeze o nouă apartenență spirituală și națională;

Dedicarea față de un nou Domn. Aceasta este, evident, cea mai importantă declarație a lui Rut. Ea renunță la zeii Moabului și Îl alege pe Dumnezeu cel viu și adevărat al lui Israel. Cuvintele ei reprezintă o mărturisire de credință autentică.

Rut îi spune lui Naomi că este hotărâtă să rămână credincioasă acestui angajament pentru tot restul vieții. Mai mult, ea invocă judecata lui Dumnezeu asupra sa dacă altceva decât moartea o va despărți de Naomi. Astfel, devotamentul ei față de Naomi și de Dumnezeu lui Israel devine total și necondiționat.

Rut și-a îndreptat privirea spre idealuri mai înalte decât propriul confort și nu și-a compromis principiile pentru a-și atinge scopurile. Ea a ales calea credincioșiei, a muncii și a încrederii în Dumnezeu, iar Domnul a binecuvântat această alegere într-un mod care a depășit orice așteptare.

Boaz era un "om bogat" care putea să-i dea lui Rut ceea ce își dorea. Rut nu a trebuit să-și compromită valorile pentru a găsi dragostea adevărată. Dragostea pe care Dumnezeu i-o pregătise o aștepta deja. Ea și-a păstrat mărturia curată și a găsit un bărbat vrednic de dragostea și devotamentul ei. La rândul său, Boaz s-a dovedit a fi un om de onoare, care a apreciat caracterul și reputația lui Rut: **"Mi s-a spus tot ce ai făcut pentru soacra ta de la moartea bărbatului tău, cum ai părăsit pe tatăl tău, pe mama ta și țara în care te-ai născut și ai venit la un popor pe care nu-l cunoșteai mai înainte"** (Rut 2:11).

Povestea lui Rut este, în esență, o poveste despre favoare - despre favoarea lui Dumnezeu. Rut nu a găsit bunăvoință doar înaintea lui Boaz, ci, mai presus de toate, înaintea lui Dumnezeu: **"Domnul să-ți răsplătească ceea ce ai făcut și să pri-**

mești o răsplată deplină din partea Domnului, Dumnezeul lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!" (Rut 2:12).

Nu există nicio îndoială că Rut căuta favoarea și ocrotirea lui Dumnezeu. Ea L-a ales pe Dumnezeu lui Naomi atunci când a spus: **"Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu"** (Rut 1:16).

Prin această mărturisire, Rut și-a pus întreaga viață sub autoritatea și binecuvântarea Dumnezeu-lui lui Israel, găsind în El adevărata ei identitate, siguranță și speranță. Acesta a fost un pas al credinței, un adevărat salt în necunoscut. Rut L-a îmbrățișat pe Dumnezeu lui Israel pentru că își dorea favoarea/îndurarea Sa. Favorează înseamnă harul și mila unui Dumnezeu binefăcător: **"Îndurarea Lui ține toată viața..."** (Psalm 30:5).

În Boaz, Rut găsește o rudă răscumpărătoare, un apropiat care putea să-i ofere ocrotire și un viitor: **"Întinde-ți, dar, poala peste roaba ta, căci ai drept de răscumpărare"** (Rut 3:9). Această imagine a acoperirii cu poala hainei simbolizează protecția, acceptarea și răscumpărarea, prefigurând lucrarea lui Isus Hristos, care îi acoperă pe cei care sunt ai Săi cu harul și neprihănirea Sa. Boaz o răscumpără pe Rut și o ia de soție, oferindu-i un nou început și o nouă identitate. Astfel, Rut, o femeie dintre neamuri, devine moștenitoare a promisiunilor lui Dumnezeu. Ea îl naște pe Obed, tatăl lui Isai, care la rândul său devine tatăl regelui David. Din această linie împărătească avea să vină Mesia, Mântuitorul lumii, arătând că planul lui Dumnezeu cuprinde toate neamurile și că harul Său depășește orice graniță etnică sau socială.

Rut ilustrează în mod clar adevărul că apartenența la Împărăția viitoare a lui Dumnezeu nu este determinată de sânge sau de naștere, ci de conformarea vieții la voia lui Dumnezeu, prin **"ascultarea care vine din credință"** (Romani 1:5).

Istoria lui Rut poate fi într-un fel și istoria ta. Dacă până acum nu ai cunoscut pe Adevăratul Dumnezeu (așa ca Rut), citind aceste rânduri poți să ajungi să crezi în El și poți fi și tu inclus în familia lui Dumnezeu așa cum a fost inclusă Rut. Dumnezeu să te ajute la asta!

Ioan Sinitean
Presbiter, Biserica Logos
Chicago

Sub Autoritate

Putem spune despre fiecare persoană din lume că este o persoană determinată. Este una din calitățile fiecărui om, deși aceasta se manifestă în feluri diferite. Fiecare om are priorități diferite, sau circumstanțe diferite, dar în contextul priorităților sale, omul e determinat. Este o trăsătură bună a omului, care a contribuit la înaintarea rasei umane de-a lungul mileniilor. Există însă un punct în care determinarea poate să devină arogantă. Este ideea că omul are control asupra vieții și a viitorului său, și că poate determina, el însuși, rezultatul vieții sale. Există o poezie scrisă de William Henley și intitulată "Invictus", pe care mulți oameni o iau ca moto și inspirație, care se încheie în felul acesta: "Sunt stăpânitorul destinului meu, sunt căpitanul sufletului meu." Mulți oameni iau această noțiune și își abordează viața din această perspectivă. Adică, că ei își determină propriul viitor, și implicit, că nu dau socoteală nimănui pentru aceasta. Este o capcană în care cad mulți oameni, pentru că toți avem responsabilități față de alții, și toți suntem sub o Autoritate care determină viețile noastre și viitorul nostru, și anume Dumnezeu.

Este tentant să crezi că ai puterea să faci ce vrei, cum vrei și când vrei. Adevărul este cu mult mai complicat. În mod voit sau nevoit, depindem de alții, și responsabilitățile pe care le avem determină ce putem să facem, sau în alte cazuri, dacă e permisibil să facem ceva. Orice persoană căsătorită știe că dorința de a face ceva trece prin filtrul soțului sau a soției. Când lucrezi pentru cineva, nu poți să faci tot ce te taie capul pentru că rezultatul ar fi o concediere rapidă. Chiar dacă crezi că o anumită acțiune ar aduce câștig companiei, chiar dacă știi cu certitudine acest lucru, nu îl vei face dacă rezultatul ar fi pierderea slujbei. Același lucru se întâmplă din punct de vedere societal, când urmăm legile țării în care trăim, sau regulile administrative ale orașului în care locuim. Toate acestea pentru că înțelegem că există o autoritate asupra noastră care poate să determine anumite consecințe asupra noastră. Sunt unii care cred că nu trebuie să dea socoteală nimănui, și nu există nimeni cu autoritate asupra lor. Dar oricât s-ar putea ca aceasta să fie adevărat din punct de vedere omenesc, există întotdeauna o Autoritate care va fi deasupra fiecărui om din toate timpurile, și Căruia îi vom da socoteală fiecare în parte.

Această Autoritate despre care vorbim este Dumnezeu. De ce Dumnezeu ? Pus în termeni simpli: pentru că El le-a creat pe toate. Chiar începutul Bibliei atestă aceasta cu primele cuvinte: **"La început, Dumnezeu a făcut ..."** (Genesa 1:1) Acest adevăr este reafirmat în multe alte locuri în Scriptură, cum este găsit și în Isaia: **"Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel vecinic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă."** (Isaia 40:28) **"Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștire lor."** (Isaia 45:12) În mod logic, Cel care a creat ceva, orice ar fi acel "ceva", are autoritate totală asupra creației sale. Când Dumnezeu a creat acest univers, cu tot ce este în el, l-a creat perfect și cu reguli și legi care funcționează perfect. Fiecare obiect al creației este definit în mod specific și este limitat de parametri existenței sale. O furnică va fi o furnică; trăiește ca o furnică, știe să funcționeze doar ca o furnică și trăiește într-o societate specifică acestei insecte. Nu va încerca niciodată să trăiască ca un elefant. Același lucru se poate spune despre orice animal, pasăre sau insectă. Dar același lucru se poate spune despre orice obiect geologic. Un munte va fi un munte; nu va decide într-o zi să se comporte ca un nor. Muntele poate să se schimbe în cadrul sistemului geologic în care există - de exemplu, poate să se mărească prin activitate vulcanică - dar nu poate efectua o altă funcție. Trebuie însă să privim și mai departe ca să înțelegem precizia pe care a pus-o Dumnezeu în creație. Tot universul în care trăim se află, și se supune, unor reguli stricte pe care Dumnezeu le-a pus în loc. Noi le studiem ca subiecte diferite la fizică, chimie sau matematică, dar fiecare din ele au parametri exacti și nu se schimbă. De exemplu, să ne uităm la forța gravitațională. Regulile ei sunt aceleași în tot universul, și sunt determinate de valoarea constantei gravitaționale universale, care este exact la fel în tot universul. Și aceasta nu este o surpriză, pentru că Biblia ne spune: **"Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în Ceruri și pe Pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El."** (Coloseni 1:16) Este un mic detaliu care este ușor să îl trecem cu vederea, dar este foarte important: nu doar lucrurile pe care le vedem au fost create prin El, ci și cele nevăzute, cele pe care poate doar le simțim cât și cele pe care încă nici nu le-am descoperit.

Fiecare obiect al acestui univers a fost creat de Dumnezeu în mod precis, și cu o menire specifică, dar fără să aibă puterea de a activa în afara parametrilor pre-determinați. În afară de unul: omul. Omului i s-a dat ceva în plus, și anume libera alegere. Dumnezeu l-a creat pe om la parametri exacti, și cu un scop pre-

cis, pentru a îndeplini o funcție specifică. Am fost creați pentru a fi coroana creațiunii lui Dumnezeu, pentru a arăta slava lui Dumnezeu, măiestria puterii și a creativității Sale. Scopul existenței noastre este să Îl onorăm și să Îl slăvim pe Dumnezeu prin tot ceea ce facem, prin acțiunile noastre, deciziile noastre, vorbirea noastră și trăirea noastră. Tot restul creației arată slava lui Dumnezeu prin propria-i existență, dar o face pentru că nu are încotro. Omul a fost creat ca să arate slava lui Dumnezeu prin propria-i alegere. Nu pentru că este obligat să facă lucrurile plăcute lui Dumnezeu, ci pentru că alege să facă aceste lucruri.

După cum știm, omul nu a fost în stare să-și îndeplinească chemarea. A început cu primul păcat, mâncând rodul pomului interzis. A continuat cu omor, cu genocid, cu perversități de tot felul care nu numai că nu i-au adus slavă lui Dumnezeu, dar îi ponegreau Numele. Dumnezeu era aceeași autoritate absolută căruia toți oamenii trebuiau să-I răspundă, și standardul de viață rămasese același, dar oamenii au ales continuu să îl ignore. În ciuda potopului, omul nu s-a învățat minte, și cu proxima ocazie s-a întors la o viață păcătoasă. Când Dumnezeu a ales un mic popor care să fie al Său, acest popor a ales să se îndepărteze încetul cu încetul de Dumnezeu, și după câteva secole s-a depravat atât de mult încât Dumnezeu a decis să nu mai comunice cu ei.

Dar pentru că Dumnezeu tot a mai iubit omenirea, a decis să găsească o modalitate prin care orice om să poată găsi mântuirea, și astfel să poată petrece veșnicia împreună cu El. L-a trimis pe Fiul Său, o parte a Dumnezeirii, să vină pe acest pământ, să îmbrace un trup de om, să trăiască o viață perfectă fără păcat, iar apoi să moară ca jertfă pentru păcatele noastre. Prin ascultarea Lui, Domnul Isus a fost singurul care a îndeplinit cu plinătate chemarea fiecărui om, și anume de a arăta slava lui Dumnezeu prin tot ce a făcut. Și pentru că a dus la îndeplinire misiunea Sa, Dumnezeu Tatăl a decis să transfere Fiului autoritatea în ce privește universul. Chiar Domnul Isus spune aceasta: **“Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: “Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ.”** (Matei 28:18) Nu spune că I s-a dat putere, ci spune că I s-a dat **toată puterea**. Și aceasta nu doar în ce privește oamenii, ci în ce privește tot pământul și cerul, în alte cuvinte peste toate aspectele universului în care trăim. Și pentru că Dumnezeu cunoaște viitorul, acest lucru fusese proorocit cu sute de ani înainte de Daniel: **“M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel înălbătrinit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.”** (Daniel 7:13-14) Astfel, fiecare om este sub directa autoritate a Celui care nu doar l-a creat, ci și-a și sacrificat viața pentru el.

În mod interesant, prima persoană despre care ni se spune că a înțeles cu adevărat această autoritate a Domnului Isus este o persoană anonimă, un sutaș roman care îi cerea Domnului Isus să-i vindece slujitorul bolnav. Când Domnul Isus se oferă să meargă în persoană să-l tămăduiască, sutașul roman dă dovadă de o credință imensă, și în același timp declară autoritatea divină și supremă a Domnului Isus: **“Doamne”, a răspuns sutașul, “nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu sunt om sub stăpânire; am sub mine ostași, și zic unuia: “Du-te!” și se duce; altuia: “Vino!” și vine; și robului meu: “Fă cutare lucru!” și-l face.”** (Matei 8:8-9) Este unul din puținele rânduri în care Domnul Isus a fost impresionat de credința vreunui om, și aceasta pentru că sutașul a înțeles că era necesar doar Cuvântul spus de Domnul Isus pentru ca orice lucru, văzut sau nevăzut, să I se supună.

Același Fiu de Dumnezeu care a murit pentru tine în urmă cu două mii de ani va veni înapoi a doua oară, dar de data aceasta ca judecător. Acesta este prerogativul pe care Tatăl îl dă Fiului ca urmare a sacrificiului Său: **“Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului”** (Ioan 5:22) Nu te întreb dacă vei fi la judecată, pentru că aceasta este o certitudine; fiecare om care a trăit vreodată va fi acolo. Întrebarea este care va fi răspunsul tău în ce privește mântuirea care ți s-a oferit. De aceasta depinde eternitatea ta. Mântuirea pe care o oferă Domnul Isus este singura modalitate pentru iertarea păcatelor, și Domnul Isus - ca judecător - nu va accepta nici o altă soluție pentru păcatele pe care le-ai săvârșit: **“Isus i-a zis: “Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”** (Ioan 14:6)

Avem toți libertatea să facem ce vrem, și ce ne taie capul, dar toți suntem sub autoritatea Fiului lui Dumnezeu. Te îndemn să faci lucrurile pentru care ai fost creat și la care ai fost chemat. Să devii o persoană care oglindește slava și măreția lui Dumnezeu prin ceea ce faci și felul în care trăiești. Și aceasta începe cu o viață nouă prin credința în jertfa Domnului Isus, și pocăință de păcatele din viața ta. Te îndemn să faci lucrul acesta chiar astăzi.

Corneliu

Muncă În Zadar sau Muncă Eficientă

Mi-aduc aminte de o expresie, hazlie într-un fel, care circula pe vremuri: "unde lucrezi?" era întrebarea.... Răspunsul era: "la cooperativa: munca în zadar". Ce trist, așa-i, să lucrezi în zadar, fără rost, fără să vezi un progres, parcă aduni într-un sac fără fund. Exact așa se întâmplă când nu zidește Domnul o casă.

Atunci... oare când, cum, în ce fel zidește Domnul o casă?

Casa este locul care adăpostește o familie. O casă fără familie e un nonsens, este sortită ruinării, iar o familie fără casă e o pradă ușoară, într-o lume plină de pericole.

Să privim la un exemplu din Biblie care ne arată, nu cum, ci de ce a zidit Dumnezeu o casă.

În Exod 1:21 găsim scris: "Pentru că moașele se temuseră de Dumnezeu, Dumnezeu le-a făcut case." Nu știm exact ce înseamnă că Dumnezeu le-a făcut case. Le-a asigurat o clădire în care să locuiască sau poate le-a binecuvântat familia.

De fapt, ce se întâmplase? Faraon dăduse un decret. Toți copiii de parte bărbătească care se vor naște în familiile evreilor să fie omorâți. Și acest lucru trebuia îndeplinit de către moașele de care vorbim. **"Dar moașele s-au temut de Dumnezeu și n-au făcut ce le poruncise împăratul Egiptului: ci au lăsat pe copiii de parte bărbătească să trăiască"**. Frica de Domnul e începutul înțelepciunii scrie în Proverbe, înțelepciune ce te ajută să nu faci rău aproapelui tău. Ele au împlinit și ce scrie în Psalmul 1: **"Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi."**

Învățăm de la moașele egiptene lucrul acesta: nu distruge casa altuia și Dumnezeu ți-o va zidi pe a ta. Dar noi nu distrugem casa nimănui, poate vei zice. Oare? Așa ușor putem distruge casa cuiva! Totdeauna când criticăm, blamăm, defăimăm, vorbim de rău pe cineva împlinim "decretul" celui rău de a distruge casa altuia... însă, de fapt ne dărâmăm propria casa. Atâtea case s-au ruinat cam așa: copiii auzind părinții criticând când pe unul când pe altul (din biserică, sau colegi, rude...) au constatat că mai târziu proprii copii s-au îndepărtat, și de cei "vizați" dar și de ei. Da **"Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi"** Tu... și eu... putem fi omul acela.

"Dacă nu zidește Domnul o casă degeaba lucrează cei care o zidesc, dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba lucrează cei care-o păzesc." (Psalm 127:1)

Știu că e foarte greu să nu critici, să nu ironizezi, să nu râzi de alții. Parcă te pișcă ceva de limbă. Există o înclinație lăuntrică spre așa ceva. Biblia o numește îndemnul firii pământești. Ferice însă de cel ce nu ascultă de îndemnul firii pământești.

Ciudat, istoria asta cu uciderea copiilor parcă se repetă. Dacă în al doilea război mondial, România a avut aproape un milion de victime, din 1958 și până astăzi în România s-au produs un număr de câteva ori mai mare de avorturi, susțin unele surse de informații. Este o crimă oribilă să ucizi o persoană complet nevinovată și complet fără apărare.

"Faraon" are aceeași strategie. Dar ca și atunci, Dumnezeu își are "moașele" lui. Dumnezeu să binecuvânteze toate asociațiile și persoanele care se preocupă cu salvarea copiilor "destinați" morții prin avort. Să le dea înțelepciune, tact și resurse.

Am privit la un caz din Biblie când Dumnezeu a zidit casa cuiva, și anume moașele din Egipt. Am văzut că ele au împlinit un principiu din Biblie și anume ce scrie în Psalmul 1: **"Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi"**, chiar înainte ca acesta să fi fost scris.

Iată un alt principiu biblic care s-a împlinit în cazul moașelor egiptene: **"Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema."** (Genesa 12:2)

Cât de exact s-a împlinit în cazul moașelor egiptene! Dumnezeu le-a făcut case. Dar nu numai atât. În Exod 1:20 scrie: **"Dumnezeu a făcut bine moașelor."**

Dar iată încă o exemplificare a împlinirii acestui principiu, în Matei 25:34 scrie: "Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: **"Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii... pentru că am fost... bolnav... flămând... în temniță... și m-ați vizitat."** Când? Iată răspunsul: **"Drept răspuns, Împăratul le va zice: "Adevărat vă spun că,**

ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

Vrei să fii binecuvântat? Adu-ți aminte: **“Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema.”**

Acum să privim la un caz din Biblie când Dumnezeu n-a "zidit" o cetate, ci din contră, a zădărnicit construcția ei.

Turnul Babel. Găsim relatarea în Genesa 11:1-11. Puține proiecte din istorie au fost așa de grandioase. Început promițător, participare “mondială”, motivație extrem de puternică, entuziasm foarte mare, materiale din abundență... dar o lucrare împotriva planului lui Dumnezeu. El le spusese oamenilor să se înmulțească și să umple pământul. Ei însă au hotărât să se adune toți la un loc, să zidească un turn care să atingă cerul și să-și facă un nume. (Genesa 11:1-9)

Interesant că Dumnezeu nu i-a oprit la începutul lucrării, ci undeva pe parcurs. S-ar putea să-ți meargă bine o perioadă deși îl ignori și îl sfidezi pe Dumnezeu, avertizările și cerințele Lui. Dar mai devreme sau mai târziu vei constata: că **“Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei o zidesc.”**

Iată ce scrie în continuare: **“Degeaba vă scu-lați devreme și vă culcați târziu, ca să mân-cați o pâine câștigată cu durere, căci preaiu-biților Lui el le dă pâinea ca în somn.”**

Acest verset nu îndeamnă în nici un caz la le-nvie sau inactivitate. Din contră, Dumnezeu vrea să muncim. După ce l-a creat pe om, Dumnezeu a sădit o grădină (Eden) și a pus pe om în ea ca s-o lucreze și s-o păzească. Asta înseamnă muncă fizi-că. Mai mult, după ce Dumnezeu a creat animale-le, le-a adus la om ca acesta să le dea nume. Asta înseamnă muncă intelectuală.

În fața lui Dumnezeu amândouă sunt prețuite.

Când omul a păcătuit, pământul a fost blestemat din cauza lui: “spini și pălămidă” să crească din el. Și totuși, din acest pământ blestemat omul își câștigă existența prin muncă. Înțelegem cât de valoroasă este munca? Acuma, cred că este o dife-rență între munca din Eden și cea după cădere. Cred că în primul caz era o plăcere. După cădere, a devenit trudnică și obositoare. Există însă o ves-te bună. Munca ta și a mea poate redeveni plină de bucurie, satisfacție și mulțumire. Cum?

Iată secretul: Dumnezeu nu ne apreciază după performanță ci după credincioșie. Tot ce faci, fă ca pentru Domnul.

Și acum spre încheiere să dau un exemplu de muncă zadarnică, total inutilă, din propria mea experiență. Pe când eram copil, am aflat că pământul este rotund. Foarte greu a fost să accept ideea, dar până la urmă m-am convins. Am întrebat cine sunt în partea opusă, sub noi. Mi s-a răspuns că americanii. Atunci mi-a venit o idee. Să fac o gaură în pământ în grădină și să ajung până la americani. Minte de copil. Astfel că, mai mulți ani la rând, în fiecare an începeam să fac o groapă să ajung până în America. Târziu, toamna tata venea cu plugul și distrugea visul meu. Da, minte de copil, dar la fel se întâmplă cu

mulți oameni religioși. Ei au auzit că există Dumnezeu și vor să ajungă la El prin facerea de fapte bune. O muncă cu totul și cu totul zadarnică. Iată ce spune Biblia: **“Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, să nu se laude nimeni.”** (Efeseni 2:8-9)

Cât de clară este Biblia, și totuși câți oameni nu se chinuie să facă fapte bune ca să obțină mântuirea. Ce muncă zadarnică!

Bineînțeles că faptele bune sunt foarte valoroase, dar nu pentru obținerea mântuirii, ci ca rezultat al mântuirii. Dumnezeu să ne dea lumina Lui întru înțelegerea Evangheliei.

Eu am ajuns în America, dar nu pe calea mea. Ce simplu a fost! Am urcat în avion și am coborât la destinație. La fel e și cu mântuirea. Poți să ajungi la Dumnezeu. Dar nu pe calea ta ci pe calea pe care a stabilit-o Dumnezeu. Așa se va împlini versetul Bibliei pe care-l repet: **“Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință.... nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”** (Efeseni 2:8-9)

Ce mare har ai că această veste bună a Evangheliei a ajuns până la tine! Ți se cere s-o crezi. Și nu te costă nimic. Dumnezeu să te ajute.

Calea Adevărată

Mai devreme sau mai târziu, toți ne întrebăm care este rostul acestei vieți și unde vom petrece eternitatea. Pentru unii, viața este să trăiască după voia lor. Aceștia speră că moartea va fi actul final care-i va absolve de orice responsabilitate sau grijă de consecințele unei vieți trăite pentru împlinirea dorințelor personale. Majoritatea acestor oameni nu sunt răi sau puși pe fapte rele. Ba chiar unii dintre aceștia sunt altruști, oameni care-și dedică viața și derivă satisfacție din tot felul de cauze pentru îmbunătățirea vieții celorlalți oameni, salvarea planetei și multe altele. În sine, aceasta nu e un lucru rău dacă nu se ajunge la faza când aceste lucruri sunt impuse de țeava unei arme. Cred că toți știm cât de mult "bine" au adus sistemele politice totalitare.

În cealaltă categorie sunt cei ce cred într-o continuare a vieții după moarte fie că va fi o reîncarnare, o credință găsită în budism sau hinduism, sau o viață eternă cu Dumnezeu în paradis un concept comun găsit în iudaism, creștinism și islam.

Întrebarea este care este calea adevărată și care ar trebui să fie alegerea ta. Apostolul Matei, numit și Levi, un compatriot al Domnului Isus scrie în evanghelia lui, la Matei 7:13-14: **"Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află."** La ce se referă el când scrie aceste lucruri? Ce a știut acest colecător de taxe din Capernaum mai mult decât fariseii și saducheii, învățații vremii de atunci? Nu găsim scris că a fost "tobă de carte", cum zice expresia populară românească, dar putem deduce că se "descurca cu numerele", prin faptul că și-a ales această profesie bănoasă. Nu era ceva de care să fie mândru, căci era o profesie urâtă de popor. Acești colecători de taxe erau sub tutelajul roman și, în timp ce strângeau taxele, își umflau și buzunarele proprii. Și poate de aceea această întâlnire este descrisă atât de scurt și decizia lui de a-L urma pe Isus atât de rapidă. În Matei 9:9 scrie: **"De acolo, Isus a mers mai departe, și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă. Și i-a zis: "Vino după Mine". Omul acela s-a sculat, și a mers după El."** În Marcu 2:14 găsim scris: **"Când trecea pe acolo, a văzut pe Levi, fiul lui Alfeu, șezând la vamă. Și i-a zis: "Vino după Mine!" Levi s-a sculat, și a mers după El."** Levi era numele lui evreiesc. De asemenea, în Luca 5:27-28 scrie că: **"După aceea Isus a ieșit afară, și a văzut pe un vameș, numit Levi, șezând la vamă. Și i-a zis: "Vino după Mine!" Vameșul a lăsat totul, s-a sculat, și a mers după El."** Imediat el și-a dat seama că situația lui sufletească nu era bună, că iudaismul, legea veche nu era suficientă ca să îi salveze sufletul, și că avea nevoie de un Mântuitor.

În contrast cu această istorisire găsim dilema în care s-a găsit tânărul bogat și alegerea nefecită pe care o face el la sfârșit. Acesta vine la Isus cu o întrebare: **"Atunci s-a apropiat de Isus un om, și i-a zis: "Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?"** (Matei 19:16) **"...Isus i-a răspuns: "Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta"; și: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși."** Tânărul i-a zis: **"Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?"** **"Dacă vrei să fii desăvârșit", i-a zis Isus, "du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă."** Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; **pentru că avea multe averi."** (Matei 19:18-22) Când Marcu descrie această întâlnire, ni se spune că Isus s-a uitat țintă la el și l-a iubit. A văzut râvna și zelul acestui om pentru Dumnezeu dar a văzut și piedica care-l ținea legat. De fapt ce găsim în Sfintele Scripturi cu privire la Calea adevărată? În Ioan 14:6 ni se spune că: **"Isus i-a zis: "Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."** Credința în jertfa Lui mântuitoare însoțită de trăirea după exemplul dat de Domnul Isus îți asigură mântuirea: **"De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost "credincios în toată casa lui Dumnezeu."** Căci El a fost găsit vrednic

să aibă o slavă cu atât mai mare decât a lui Moise, cu cât cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși.” (Evrei 3:1-2)

Prietene, faptele tale bune făcute fără credința în Isus Hristos, nu te vor salva. De fapt găsim că în ziua judecății Isus va mustra și va respinge pe cei care au lucrat în Numele Lui dar nu au ascultat de El: **“Mulți îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege."** (Matei 7:22-23). Numai prin credința în Isus, singurul Fiu al lui Dumnezeu Tatăl, și singurul care poate plăti în mod perfect prețul pentru păcatele fiecărui om și a omenirii în general, vei ajunge în prezența lui Dumnezeu. În Romani 10:17 citim că: **“Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”**

Deci ce trebuie să faci ca să fii mântuit? În Romani 10:9-10 găsim că: **“Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.”**

Apostolul Pavel, scrie din închisoarea din Roma în epistola sa către Efeseni: **“Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”** (Efeseni 2:8-10)

Toate celelalte religii îți spun că trebuie să faci cutare și cutare lucru ca să ajungi la rezultatul dorit, fie o altă viață prin reîncarnare sau un timp de curățire în Purgatoriu. Nu te lăsa înșelat de Satana. Dumnezeu e perfect sfânt și niciun om păcătos nu poate ajunge în prezența Lui decât dacă a fost curățit și complet iertat de păcatele sale. Iată o avertizare care e găsită în Noul Testament: **“Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină.”** (2Corinteni 11:14) **“Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”** (Galateni 1:8) Isus e singurul care este fără păcat, singurul care a împlinit mai mult de 300 profeții făcute în Vechiul Testament despre Mântuitorul care urma să vină, ceea ce este un echivalent statistic a unei șanse de absolut zero. El este singurul care a împlinit Legea iudaică în mod absolut și a cărui jertfă poate satisface dreptatea lui Dumnezeu după cum zice în Matei 5: 17: **“Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.”** Iar în Ieremia 31:31 găsim scris: **“Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.”**

Aceste cuvinte se împlinesc și astăzi pentru cei ce ascultă chemarea Domnului Isus ce încă răsună: **“Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”** (Matei 11:28)

El a plătit prețul perfect pentru răscumpărarea ta de la cel rău prin sângele Lui vărsat la Golgota pe cruce și prin învierea Sa din morți a pecetluit noul legământ care-ți dă viața.

1 Petru 2:24 ne spune că: **“El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentruca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați.”**

Dumnezeu să te ajute să alegi Calea cea bună și adevărată, să crești în credință și să umbli în faptele rânduite de El, mai dinainte ca să le faci, din dorința să îl onorezi pe El, să faci voia Lui și să ajuți pe alții. Aceste fapte vor izvorî din dorința de a fi plăcut lui Dumnezeu și tot mai asemănător Domnului Isus Hristos care a făcut bine tuturor oamenilor și chiar și-a dat viața pentru oameni, care e cel mai mare bine ce se poate face pentru oricare om: **“Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentruca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.”** (Romani 3:25)

Ai tu credința prin care ești socotit neprihănit?

m. S.

Vesnic Nemulțumit (Luca 15:11-32)

O știm această pildă ca a “fiului risipitor” pentru că într-adevăr a risipit averea lui. După cum știți, a primit de la tatăl său partea de avere ce i se cuvenea dar.... cu câteva precizări. Ar fi trebuit să o primească după citirea testamentului, când urma să se împartă averea celui ce nu mai era viu, tatăl celor doi fii în pilda noastră. Unii numesc pilda aceasta a “fiului răătăcit”. Și lucrul acesta e adevărat. Acest fiu a vagabondat până în cele mai îndepărtate locuri și printre străini a ajuns.... un străin. Când era bogat, încă avea de toate și îi mergea bine acasă, când avea bani mulți era și apreciat și înconjurat de o grămadă de prieteni care au profitat de naivitatea lui, de prostia lui sau de risipa lui până când s-a golit punga. Și a ajuns “falit” pe toate planurile. Pentru un evreu să ajungă la cocină de porci era culmea înjosirii, ei care nu mâncau, sau nici măcar nu se atingeau de acest animal considerat necurat.

Am lăsat data trecută pe fiul cel tânăr în brațele tatălui, o îmbrățișare care era așteptată de amândoi. Tatăl, care cu bună știință lăsase poarta deschisă și privea mereu scrutând orizontul, își vede deodată fiul venind spășit înapoi în casa părintească. Dorul și circumstanțele potrivnice l-au adus în situația mizerabilă, încât “mai jos de atât nu se putea”, și într-un moment de luciditate, el a pornit în călătoria lui de întoarcere la casa părintească.

Acum, la o analiză “la rece” ai putea spune că nu ar merita o astfel de primire. Cu atât fast și mult zgomot încât a afectat pe alții care au auzit de la mare depărtare instrumentele, chiotele și veselia contagioasă care umpluse domeniul. Dansul era o manifestare a bucuriei, a veseliei pricinuită de un eveniment neobișnuit de bun pentru această așezare cu stare....

Și în această atmosferă intervine brusc cel de al doilea dintre frați, cel mai mare ca vârstă.

Am putea zice că era unul care era la locul lui, asculta și executa totul și nu ieșea din cuvântul tatălui său. Dar avem aici o reacție surprinzătoare a fiului cel mare când aude motivul acestei sărbători. Și primul sentiment este de supărare, de mânie. Repede se mânie și pare de neînduplecat. Știți îndemnul din Matei 5:22, și dacă vă aduceți aminte de primul om care s-a mâniat, așa cum scrie în Genesa 4:5: a fost Cain! Și care sunt rezultatele unei mâinii? Se spun multe la mânie și apoi îți pare rău. Sub influența mâniei spui vrute și

nevrute... Dar Biblia ne atenționează să evităm astfel de sentiment “**căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.**” (Iacov 1:20)

Ajunge ca să nu-l mai recunoască ca frate pe însuși fratele lui...

Ca și fiu, când se mânie, dă în vileag ce e în inima lui, acolo unde mocnește o nemulțumire, o frustrare și neîmplinire. Tot ceea ce făcuse până atunci el considera munca lui ca a unui robot; ca “**un rob**” cum zice el. Fără un pic de sentiment de dragoste, de apreciere, de bună credință. Făcea ca după lege, așa sec și automat. Viața lui era searbădă și fără sens, fără scop... sau poate scopul final era să fie stăpân pe toată averea tatălui său.... Și tot nemulțumit ar fi fost...

Acest fel de oameni îi poți vedea și în biserici; unii chiar ocupând funcții și locuri în față, dar pe fața lor nu se citește bucuria, plăcerea celui care face o lucrare din dragoste, din inimă sinceră, ca o împlinire a voii lui Dumnezeu. Face totul doar din obligație și zel izvorât de a-și etala calitățile de orator sau cerșind aprecierea umilului ascultător din bancă.

E trist că sunt mulți așa, dar felul lor de viață nu este un indicator spre Isus, spre Cel care a murit la cruce ca noi să fim mântuiți. El, Isus Hristos, Mântuitorul, ne cheamă la El zicând: “**Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă... și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.**” (Matei 11:28-29) El vrea să fim cuprinși în numărul mare de martori al unei vieți transformate vizibil și faptic. El ne vrea pe toți să fim urmașii și martorii Lui, devotați în lucrarea Lui, cu mulțumire și recunoștință pentru tot ce El a făcut și face pentru noi.

Cuvântul Domnului ne vorbește lămurit în privința aceasta, iar noi ar trebui să fim împlinitori ai acestui cuvânt dumnezeiesc: “**Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri, și îplinește-ți juruințele făcute Celui Prea Înalt. Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi! Dumnezeu zice însă celui rău: “Ce tot înșiri tu legile Mele, și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările, și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el, și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău, și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevești pe fiul mamei tale... Cine aduce**

mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acela îi voi arăta

mântuirea lui Dumnezeu.” (Psalm 50:14-23) Deci împreună cu mulțumirea, o viață de veghere și curăție sunt esențiale.

Mântuirea lui Dumnezeu este ținta supremă a fiecărui om; ea este singura salvare, singura izbăvire a omului. Fără mântuirea lui Dumnezeu suntem pierduți pe totdeauna. De aceea ni se spune că Domnul Isus “...a chemat la El norodul împreună cu ucenicii Săi, și le-a zis: “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui. Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri...” (Marcu 8:34-38)

Apostolul Pavel i-a scris lui Timotei, colaboratorul lui, aceste cuvinte de încurajare și totodată de atenționare: “Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdat; și totuși Domnul m-a izbăvit din toate. De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți... M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Deacum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în “ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2Timotei 3:10-12; 4:7-8)

Haideți să trăim toată Scriptura cu mulțumire, curăție, veghere și slujire, și așa să împlinim legea lui Dumnezeu și voia Lui pentru mântuirea noastră și spre slava Domnului. Amin.

John Paul S.

Prietenie și Tovărășie

Copilul, de când începe să se joace și să petreacă timp pe propriile picioare, își va face prieteni. E un lucru natural atunci când interacționează cu alți copii, când împărtășește o jucărie, un tobogan, sau o bucată de plăcintă. Cu vârsta, prietenii devin mai complexe, dar caracteristicile unei bune prietenii rămân aceleași, ba chiar devin mai adânci și mai de efect.

Una din definițiile prieteniei ar fi aceea de o relație bazată pe încredere, respect și sprijin reciproc, care se formează natural din dorința de a fi aproape de cineva și de a împărtăși momente de viață. Ea trebuie să includă înțelegere, empatie și dorința sinceră de a îl ajuta pe celălalt în momentele grele. Prietenia trebuie să aibă și un echilibru între dăruire și primire. Vedem însă că, precum alte relații umane, și prietenia a fost afectată de corupția naturii umane prin păcat, prin depărtarea de Dumnezeu.

În forma ei inițială, ideală și necompromisă, prietenia, precum alte feluri de relații umane, oferea beneficii spirituale, psihice și fizice celor care erau în aceste relații. Prietenii căutau să petreacă timp împreună și căutau să vorbească/comunice unii cu alții. Iar această comunicare este marcată de dragoste și onestitate. Chiar cei mai înțelepți și realizați oameni au nevoie și beneficiază de astfel de prietenii. Împăratul Solomon, care a fost considerat cel mai înțelept om din lume până nu s-a îndepărtat de Dumnezeu, a zis așa “**Cum învelește untdelemnul și tămâia inima, așa de dulci sunt sfaturile pline de dragoste ale unui prieten.**” (Proverbe 27:9) Deci chiar și el, care fusese așa de înțelept, a recunoscut valoarea unui sfat făcut cu dragoste de către un prieten, chiar dacă uneori onestitatea acestuia rănește: “**Rănila făcute de un prieten dovedesc credincioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase.**” (Proverbe 27:6) Cât de mulți oameni se depărtează de prieteni înțelepți și iubitori care îi mustră pentru relele pe care le-au făcut, numai fiindcă sunt orgolioși și fiindcă orgoliul nu îi lasă să recunoască că au făcut rău! Acest orgoliu nu numai că îi îndepărtează de prietenii

iubitori și sinceri, dar îi și trimite în cursa vrăjmașilor care îi sărută și îi mint. Iar mai apoi, acest orgoliu îi îndepartă de Dumnezeu, fiindcă **"Dumnezeu stă împotriva celor mândri"**. Prietenii adevărați nu numai că mustră cu dragoste și credincioșie, dar și ajută la nevoie, caută să facă bine și să protejeze chiar în cele mai vitrege circumstanțe, și fără interese personale: **"Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate."** (Proverbe 17:17)

În antiteză cu prietenia adevărată concepută și inspirată de Dumnezeu pentru om și pentru beneficiul acestuia, prietenia și prietenul corupt de o natură păcătoasă nu e un om de încredere, ci e un om care umblă cu bârfeli, pe care nu poți să îl crezi, și de care trebuie să te păzești **"Nu crede pe un prieten, nu te încrede în ruda cea mai de aproape; păzește-ți ușa gurii de cea care îți stă în brațe!... Fiecare să se păzească de prietenul lui, și să nu se încreadă în nici unul din frații săi; căci orice frate caută să înșele, și orice prieten umblă cu bârfeli."** (Mica 7:5; Ieremia 9:4) Mulți din acești prieteni falși se împrietenesc cu cei bogați din interes, de aceea **"Săracul este urât chiar și de prietenul său, dar bogatul are foarte mulți prieteni."** (Proverbe 14:20), dar se înstrăinează și chiar râd de prietenul lor când are greutăți: **"A depărtat pe frații mei de la mine, și prietenii mei s-au înstrăinat de mine... Prietenii mei râd de mine, dar eu mă rog lui Dumnezeu cu lacrimi."** (Iov 19:13; 16:20) Acest tip de prieten corupt nu numai că se folosește de prietenul său fără să îi fie de ajutor la nevoie, dar uneori chiar plătește binele cu rău. Chiar și împăratul David a avut de-a face cu oameni de aceștia, oameni pentru care el a simțit empatie și pentru care s-a rugat când au fost bolnavi, dar care îl trădează și se bucură să îi întoarcă rău pentru bine: **"Niște martori mincinoși se ridică, și mă întreabă de ceea ce nu știu. Îmi întorc rău pentru bine: mi-au lăsat sufletul pustiu. Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post, și mă rugam cu capul plecat la sân. Umblam plin de durere ca pentru un prieten, pentru un frate; cu capul plecat, ca de jalea unei mame. Dar când mă clatin eu, ei se bucură și se strâng; se strâng fără știrea mea, ca să mă batjocorească, și mă sfâșie neîncetat. Scrâșnesc din dinți împotriva mea, împreună cu cei nelegiuți, cu secăturile batjocoritoare."** (Psalm 35:11-16)

Ce trist că păcatul a corupt natura umană și a corupt prietenia, această relație umană concepută de Dumnezeu ca să fie binefăcătoare omului!

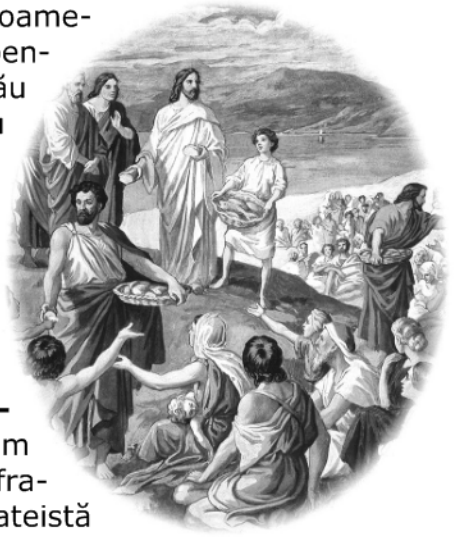
Un alt tip de relație umană, tovărășia, a fost de asemenea concepută ca să aducă omului beneficii multiple. Tovărășia e alăturarea unor persoane prin activitatea sau viața dusă în comun, sau prin lupta dusă pentru aceeași cauză. Prin definiție, un tovarăș e o ființă care însoțește pe cineva, o ființă care e credincioasă cuiva. Cea mai mare binecuvântare pentru om a fost atunci când Dumnezeu i-a dat o tovarășă de viață, o soție. Sunt și alte tovarășii de muncă și de cauze, care sunt de bine, atâta timp cât cauzele sunt bune și tovarășii sunt credincioși.

Vedem de exemplu cât de benefice și folositoare au fost tovarășiiile apostolului Pavel, a cărui tovarăși credincioși i-au fost lui de mângâiere și de ajutor, și au promovat cea mai măreață cauză, Evanghelia, vestea bună a mântuirii disponibilă pentru orice om. Pavel își arată aprecierea față de ei în mod public și le mulțumește atât în numele lui propriu, cât și în numele bisericilor care s-au format ca urmare a credincioșiei lor: **"Spuneți sănătate Priscilei și lui Acvila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, care și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, dar și toate Bisericile ieșite dintre Neamuri."** (Romani 16:3-4)

Aceasta cauză a Evangheliei, a vestirii mântuirii, implică deseori o muncă grea, sacrificii, e comparată cu un "jug" la care trebuie să tragă din greu cineva. De aceea apostolul Pavel se referă la unii din tovarășii săi ca și **"adevărat tovarăș de jug"**. Iar pentru acei tovarăși credincioși care trag la acest jug, răsplata le va fi minunată. Numele lor sunt scrise în Cartea Vieții, și răsplătirea le va fi eternă împreună cu Dumnezeu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos: **"Și pe tine, adevărat tovarăș de jug, te rog să vii în ajutorul femeilor acestora, care au lucrat împreună cu mine pentru Evanghelie, cu Clement și cu ceilalți tovarăși de lucru ai mei, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții."** (Filipeni 4:3)

Și calitățile și beneficiile tovarășiei au fost corupte de către corupția păcatului în om și în omenire. În primul rând, tovarășia dintre soț și soție a fost afectată. În loc de loialitate, dragoste, credincioșie, ajutor, empatie, bunăvoință între soți, a intrat înșelăciunea, nesinceritatea, minciuna, manipularea, dezbinarea, cearta, divorțul. O corupție a acestei tovarășii mănhește inima lui Dumnezeu și face rău oamenilor care o experimentează și celor din jurul lor (copii și rude).

Un alt tip de corupție e corupția scopului de întovărășire. În loc ca oamenii să se întovărășească pentru un scop bun, deseori se întovărășesc pentru unul rău, care nu numai că e împotriva lui Dumnezeu, dar face rău oamenilor: **"Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei! Dacă-ți vor zice: "Vino cu noi! Haide să întindem curse ca să vărsăm sânge, să întindem fără temei lațuri celui nevinovat; haidem să-i înghițim de vii, ca locuința morților, și întregi, ca pe cei ce se pogoară în groapă; vom găsi tot felul de lucruri scumpe, și ne vom umple casele cu pradă; vei avea și tu partea ta la fel cu noi, o pungă vom avea cu toții!" - fiule, să nu pornești la drum cu ei, abate-ți piciorul de pe cărarea lor! Căci picioarele lor aleargă la rău, și se grăbesc să verse sânge."** (Proverbe 1:10-16) Chiar și la nivel extins, cum ar fi societățile omenești, idea de tovarășie care ar indica egalitate și fraternitate între membrii societății a fost de fapt coruptă atât de ideea ateistă că nu există Dumnezeu, cât și de nesinceritatea și lăcomia oamenilor.

Unii oameni au cauze bune, dar își aleg tovarăși de viață sau de lucru care nu sunt buni. De aceea, sfatul Bibliei este: **"Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?"** (2Corinteni 6:14) Pentru omul care trage la jug pentru Dumnezeu și pentru Evanghelie, un tovarăș de jug care nu trage sau trage în altă direcție va fi mereu o povară sau chiar un complet impediment în scopul său. Trebuie ca atât scopul cât și metodele și voința să fie compatibile pentru a asigura succesul: **"Nu vă înșelați: "Tovărășiile rele strică obiceiurile bune".** (1Corinteni 15:33) Niciun om nu e imun de la aceasta. Sunt tovarăși buni și sunt tovarăși răi, sunt cauze bune și cauze rele, sunt metode bune și sunt metode rele. Pe care le alegi? Ai prieteni și tovarăși buni? Ești tu un prieten și un tovarăș bun?

E minunat fiindcă mai presus de prietenii și tovarășiile umane pe care le putem avea, Dumnezeu însuși vrea să fie prietenul și tovarășul nostru perfect și care să fie cu noi mereu și pentru totdeauna. De aceea se întâlnea Dumnezeu cu omul și vorbeau în fiecare zi înainte ca omul să cadă în păcat, iar după aceea, a trimis Cuvântul întrupat, Fiul Său în persoana lui Isus Hristos pentru a restabili această relație de tovarășie și prietenie. Numele Său este și Emanuel, care înseamnă **"Dumnezeu este cu noi"**. El vrea să fie cu noi în orice zi, în orice clipă, în orice împrejurare, bună sau rea, în belșug sau în sărăcie, în boală sau sănătate, când alții sunt cu noi sau nu, când suntem bucuroși sau triști, putem să îl avem cu noi pe El, Emanuel. Trebuie numai să Îi cerem prezența, să ne pocăim de răzvrătirea, neascultarea și îndepărtarea de El, să credem că Isus Hristos e Fiul Său și că a murit pentru păcatele noastre, și să ne dedicăm Lui și cauzei Lui, și să devenim tot mai asemănători cu El: **"Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre."** (Matei 11:29) Atunci când Domnul Isus e prietenul și tovarășul nostru, noi vom vrea să luăm jugul Lui asupra noastră, fiindcă e lucrul pe care îl dorește El, e semnul unei adevărate loialități din partea noastră și deși nu e ușor să tragi la jug, ne va aduce odihnă sufletelor noastre. Totodată, când îl facem pe El prietenul și tovarășul nostru principal, vom învăța de la El să fim blânzi și smeriți cu inima, și vom deveni astfel tot mai ascultători și mai plăcuți lui Dumnezeu Tatăl.

Dar după cum în viața pământească nu poți fi prieten cu doi oameni care se dușmănesc unul pe altul, nici în viața spirituală nu poți fi prieten cu Isus Hristos și cu diavolul, nu poți să te întovărășești cu Dumnezeu și cu lumea. Trebuie să alegi cu care vrei să te împrietenești și să te întovărășești, fiindcă prietenia lumii e vrăjmășie cu Dumnezeu **"Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu."** (Iacov 4:4) Împrietenește-te cu Dumnezeu și lasă-te de lume!

"Este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate", este un prieten care și-a dat viața pentru tine ca să poți primi împăcarea cu Dumnezeu, să poți primi curățirea de păcate și viața veșnică, este un prieten care e sincer, constant, prezent, devotat, înțelegător, iubitor, blând și smerit cu inima și care vrea să îi accepți prietenia. **"Împrietenește-te dar cu Dumnezeu, și vei avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire!"**

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

Cei Ce Fac Voia Lui Dumnezeu

Evangelistul Marcu, în primul capitol al Evangheliei sale, are un pasaj scurt, doar de 2 versete intitulat: "Începutul propovăduirii lui Isus", care sună astfel: **"După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: "S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie."** (Marcu 1:14-15)

Aici ni se prezintă începutul lucrării Dumnezeului întrupat, El cel venit pe pământ pentru a salva omenirea de la moartea veșnică. Începutul a fost prin a propovădui Evanghelia lui Dumnezeu (decă a făcut cunoscută Evanghelia lui Dumnezeu la toți), și prin a îi îndemna pe toți: **"Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie."** Oare s-ar putea ceva mai simplu decât atât? Oare ar putea fi cineva care să nu înțeleagă acest mesaj? Oare ar putea fi cineva care să nu poată înfăptui această cerință?

Orice om de bună credință va răspunde cu un mare NU la toate cele 3 întrebări. Și asta **"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică."** (Ioan 3:16)

Voia lui Dumnezeu este mântuirea fiecărui om în parte, și Isus Hristos și-a dat viața pentru fiecare și prețuiește pe fiecare în parte așa cum a spus chiar El când era pe pământ: **"Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă."** (Marcu 3:35)

Poate vei zice că aceasta a fost valabil doar în timpul cât Domnul Isus a fost pe pământ în trup omenesc; dar Cuvântul Domnului spune despre Mântuitorul că înainte de înălțarea Lui la cer și-a trimis ucenicii să continue lucrarea Lui, zicând: **"Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit."** (Marcu 16:15-16)

Dar mai mult, Scriptura ne spune că **"Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!"** (Evrei

13:8)... **"Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!"** (Psalm 90:2)

Ca urmare a acestui adevăr vom găsi făgăduințele lui Dumnezeu pentru cei ce ascultă de El și Îi slujesc, încă din Vechiul Testament, încă înainte de întruparea Domnului Isus Hristos. Una din cărțile Vechiului Testament care ași vrea s-o amintesc în această privință este cartea proorocului Maleahi. În capitolul 3:1-6, Dumnezeu ne vorbește direct și clar, la fiecare din noi la fel cum le-a vorbit celor din vechime: **"Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămurii cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară. Mă voi apropia de voi pentru judecată, și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. "Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copiii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți."**

În doar câteva versete, Cuvântul Domnului ne vorbește așa de clar despre tot ce avem nevoie să cunoaștem: despre revenirea Domnului Isus (deși El încă nu venise nici prima dată), despre răutatea care va fi în lume dar și despre faptul "că El este Domnul și nu se schimbă", de aceea, cei ce se încred în El nu vor fi nimiciți orice ar veni în lume.

Iar în versetele 16-18 din capitolul 3 și în continuare 1-3 din capitolul 4 scrie: **“Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. “Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește. “Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși, și veți sări ca vițeii din grajd.” Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor.”**

Textul redat din Maleahi cu cca 400 de ani înainte de întruparea Domnului Isus vorbește despre adevăruri adânci care au fost atunci, au rămas peste veacuri și milenii și vor dăinui și după a doua revenire a Domnului Isus, vor dăinui pentru veșnicie. Amintesc câteva din ele:

- Dumnezeu nu se schimbă (v.6)
- Dumnezeu ia aminte și ascultă ce vorbesc între ei cei ce se tem de Numele Lui **“și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui”** pentru ei (3:16)
- Toți locuitorii pământului se împart doar în două categorii: cei neprihăniți și cei răi, sau cei care slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-I slujesc; și se va vedea deosebirea atunci între ei (3:18)
- Fiul Domnului va reveni, **“Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui?”** (3:1-2)
- Pentru cei răi, **“Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură.”** (4:1)
- **“Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea**

va fi sub aripile Lui; veți ieși, și veți sări ca vițeii din grajd.” (4:2-3)

Astăzi este alegerea și hotărârea ta personală: vrei ca, pentru toată veșnicia să arzi ca un cuptor și să fii călcat ca cenușa sub picioare, sau vrei să fii **“Comoara deosebită”** pentru Dumnezeu cel Sfânt, Împăratul veșniciei?

Fă voia lui Dumnezeu și cinstește-I Numele! E frumos și se cuvine să facem voia Domnului pentru că, așa cum scrie în altă parte, voia lui Dumnezeu este **“bună, plăcută și desăvârșită.”** (Romani 12:2)

Ea aduce sănătate în trupul tău și răcorire în oasele tale. Întreaga noastră făptură este întocmită minunat de Dumnezeu, de aceea psalmistul zice: **“Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!”** (Psalm 139:14) Și urarea apostolului Pavel către temătorii de Domnul este ca **“Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.”** (1Tesaloniceni 5:23) **“Domnul este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea. El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa. Toate cărările Domnului sunt îndurare și credincioșie, pentru cei ce păzesc legământul și poruncile Lui. Pentru Numele Tău, Doamne, iartă-mi fărădelegea, căci mare este! Cine este omul, care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă. El va locui în fericiere, și sămânța lui va stăpâni țara. Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut cu El le dă învățătură.”** (Psalm 25:8-14)

Ești tu prietenul lui Dumnezeu? Nu te înșela singur, neutru nu poți fi față de El fiindcă chiar El a spus: **“Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește.”** (Luca 11:23) Ești tu din cei care aduni cu El pentru ca să fii o comoară deosebită pentru veșnicie, sau ești din cei care risipesc și pentru care va veni ziua care va arde ca un cuptor? Acum e timpul să te cercetezi dacă ești din cei ce vor fi socotiți o comoară deosebită, și dacă nu ești încă, te îndemn să pășești pe Calea cea dreaptă, să faci voia lui Dumnezeu.

S-ar putea ca pentru tine să fie ultima chemare; nu pierde prilejul!

Comoară Deosebită

“Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește.” (Maleahi 3:17-18)

Trăim vremurile grele vestite mai dinainte
Când se împlinesc întocmai ale Domnului cuvinte;
Oameni răi, plini de trufie-s fericiți, le merge bine,
Deși n-au frică de Domnul, nu trăiesc cum se cuvine.

Ei batjocoresc în față pe cei cu frică de Domnul,
Prigonesc pe acei care se-ncred în Mântuitorul;
Pe cei care, în smerire, trăiesc cum Scriptura spune,
Se feresc de întinare și săvârșesc fapte bune.

Tu cu-atenție privește, alegerea-ți aparține:
Vei sta umilit și-n pace cu acei făcători de bine,
Sau, momit de fala lumii, te alături celor care
De Dumnezeu nu au frică și sunt plini de îngâmfare?

Celor care par să știe totul și să izbândească
În problemele din lume pe alții să-i stăpânească;
Că n-au frică, nici rușine, caută să le meargă bine,
Să se facă-a lor voință, orice peste alții vine.

Dar cei ce se tem de Domnul se adună cu credință,
Poate-n odăițe ascunse, supuși și în umilință;
Domnul din cer asta vede, la ruga lor ia aminte
Și cu drag dă ascultare la smeritele cuvinte.

Și carte de-amintire înaintea Lui se scrie,
Înaintea Celui veșnic – Domnul sfânt din veșnicie:
“Ei vor fi ai Mei deapururi, zice Domnul cu iubire,
Comoară deosebită cu măreață prețuire.

Toată mila și-ngrijirea Mea spre ei va fi-ndreptată,
Cu splendori și frumusețe cum nu s-au văzut vreodată;
Soarele Neprihănirii cu razele-I minunate
Va vindeca orice boală și ale lor dureri toate.

Căci vine marea zi care va arde ca un cuptor
Pe cei răi și pe cei trufași; asta va fi soarta lor!
Și atunci veți vedea bine care e deosebirea
Între cei ce-s răi și mândri, și cei ce-Mi cinstesc iubirea.

Deci, până se zice “astăzi”, starea ta ți-o cercetează
Ca să vezi în ce grupare viața ta se încadrează:
Ești batjocorit de oameni și deseori pus deoparte?
Stai statornic lângă Domnul! Sus în cer e a ta parte!

Dar, dacă-ți merge prea bine, pe alții-i disprețuiești
În vremuri de strâmtorare tu mai mult te-mbogățești,
Teme-te și te-nfioară și chiar azi te pocăiește;
Fii al Domnului cu totul până moartea nu sosește!

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

primit capacitatea instinctivă de-a reuni voința, rațiunea și sentimentele. Prin această înzestrare nativă, Creatorul a destinat omul ca să fie o ființă minunată, dar și responsabilă de-a recunoaște atotștiința Lui cât și dragostea Lui enormă pentru om (Psalm 139:4;14).

Deci, Dumnezeu a așezat în ființa umană posibilitatea de-a cunoaște, pentru ca ea să aibă o însușire adecvată, necesară și eficientă, prin care să acționeze în viață în orice situație s-ar găsi. Acesta a fost primul fapt ce-l vedem în comportarea strămoșilor noștri, care după ce au păcătuit cu voia, au cunoscut ce rău au făcut și au căutat să iasă din situația respectivă. Cunoștința lor a devenit conștientă după ce au constatat rezultatul faptei lor. Ei au văzut că sunt goi, și au înțeles că erau o priveriște ce contrasta cu cea a lui Dumnezeu. Ei au vrut să iasă imediat din situația rea în care se aflau, însă glasul lui Dumnezeu i-a trezit la realitate, căci au aflat ce soartă le-a fost stabilită ca urmare a alegerii lor. Dumnezeu a arătat că fără învățătura Lui, ieșirea din starea în care au ajuns nu era bună și nici adecvată. Ei și-au acoperit goliciunea dar nu a fost suficient. Aceasta spune textul care zice că **“Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.”** (Genesa 3:21) Ei au ajuns să cunoască binele și răul, dar soluția cu adevărat bună a ieșirii din starea în care au ajuns, o avea și o are și astăzi numai Dumnezeu!

Unii oameni neglijează, contestă, sau resping nevoia cunoașterii corecte și depline a Bibliei despre crearea și începutul omului pe pământ, însă adevărurile ce reies din acestea formează “abecedarul” credinței care-l ajută pe om să dobândească credința bună, corectă și folositoare lui, singura care-i aduce mântuirea.

2 - Din Biblie reiese că majoritatea oamenilor nu își însușesc cuvintele lui Dumnezeu date spre a-i ajuta să creadă că El vrea să se împace cu ei, și urmările sunt dezastruoase. Este plăcut și înviorător să vezi, după ce citești Biblia cu interes, asiduu și atent, că după cele întâmplate în viața primilor oameni, Dumnezeu nu i-a abandonat și nici nu i-a neglijat, ci a acționat pe măsura însușirii Sale de Dumnezeu atotștiutor și Tată ceresc plin de dragoste, grijă și atenție. Dumnezeu a îndepărtat în mod fizic din preajma Lui pe omul întinat, pentru că nu **“poate sta împreună lumina cu întunericul”** (2Corinteni 6:14), dar pe de altă parte i-a dat posibilitatea omului să-I cunoască caracterul, planul și dorința unei relații noi, bune și de pace cu el.

Dumnezeu a vorbit oamenilor **“în multe rânduri și în multe chipuri”**, fiindcă ei ajunseseră să nu mai cunoască ce este dragostea, îndurarea, credincioșia, mila, cinstea, etc. Oamenii au folosit tot mai puțin aceste însușiri native puse în ei, iar pe unele chiar le-au înăbușit. Ca să acopere acest gol imens din viața omului, Dumnezeu a decis să aleagă câțiva oameni devotați, deosebiți și credincioși, cărora le-a încredințat cuvintele și voia Lui, la un timp potrivit, iar aceștia le-au transmis întocmai semenilor, cu precizarea că ele sunt cuvintele lui Dumnezeu. La porunca și la inspirația Lui, aceste cuvinte au fost scrise, păstrate, protejate și apoi redată în integritatea și înțelesul lor. Așa s-a născut Sfânta Scriptură, sau Biblia, o Carte unică, minunată și accesibilă, pentru ca oamenii să poată lua cunoștință despre Dumnezeu, despre planul Lui de mântuire a omului prin salvarea acestuia din starea de păcat, a împăcării cu El și a dobândirii vieții veșnice ce asigură eternitatea în prezența Lui. De asemenea, Dumnezeu în dreptatea Lui s-a îngrijit să ne prevină, la fel ca și pe primii oameni, despre consecința neascultării de cuvintele Lui din Biblie.

După prezentarea creației și a întâmplărilor ce au avut loc în viața primilor oameni, Biblia are câteva episoade din care reiese caracterul lui Dumnezeu și felul Lui de-a trata cu omul. Credincios făgăduinței făcute lui Adam și Eva despre “Urmașul” prin care va salva lumea din starea de păcat, Dumnezeu este prezentat în îndurarea Lui față de ucigașul Cain, în salvarea de la dispariție a neamului omenesc prin Noe și a legământului de păstrare a vieții pământești, și apoi în modul detaliat, clar și cursiv al planului de salvare spirituală al omului prin proroci, și multe alte făgăduințe. Începând cu Avraam cel credincios și a descendenților lui din care s-a născut poporul Evreu, pe care l-a eliberat din robia pământească, avem tabloul inconfundabil al salvării pregătite prin Mesia (Mântuitorul). Biblia redă multe episoade și detalii pentru a-L recunoaște pe Mântuitorul. Aceste amănunte au fost scrise în Biblie pentru a fi cunoscute, crezute și apoi mărturisite ferm, nealterate, ca un tot unitar în credința de iertare a păcatelor, prin pocăință și mărturisire prin botez conștient, ca urmare a lucrării promise de Dumnezeu prin Mântuitorul. Cea mai clară, expresivă și

sigură revelație despre Mântuitorul și lucrarea Lui o avem de la Isaia, proorocul care scrie (53:1-12): **“El...n-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile... Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor... Dumnezeu și-a făcut partea Lui, dar are cerința s-o facem și noi pe a noastră!**

3 - Modul de împlinire al planului lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor s-a putut vedea în mod concret, vizibil și exemplar prin lucrarea făcută de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care în acest sens a îmbrăcat trup uman. Autorul epistolei către Evrei își începe mesajul încredințat prin inspirație divină astfel: **“După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor.”** (Evrei 1:1-4) Acestea sunt cuvinte pline de har pentru toți oamenii: fie că unii au dobândit deja mântuirea prin credința în jertfa Mântuitorului, fie că încă nu au dobândit-o, dar o doresc sincer să o obțină. Pentru aceștia din urmă voi reda un episod din Biblie ce este un exemplu bun de urmat. E vorba despre Zacheu, un israelit prin naștere, fapt ce-i asigura dreptul de-a aparține poporului ales al lui Dumnezeu. El era un șef de vamă, înstărit, lipsit de grija vieții pământești, și totuși nemulțumit. Să urmărim cu atenție ce a făcut Zacheu pentru ca împlinirea să-i domine viața: **“Isus a intrat în Ierihon, și trecea prin cetate. Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor, căuta să vadă care este Isus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură. A alergat înainte, și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă. Isus, când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii în sus, și i-a zis: “Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.” Zacheu s-a dat jos în grabă, și L-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: “A intrat să găzduiască la un om păcătos!” Dar Zacheu a stat înaintea Domnului, și I-a zis: “Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.” Isus i-a zis: “Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19:10)** Ne atrage aici precizarea că Zacheu **“căuta să vadă care este Isus”**. Este vorba de acea căutare nativă pusă de Dumnezeu în om, care și-a arătat marea ei valoare. Vedem că ea trebuie folosită fără reținere și imediat: **“Zacheu s-a dat jos în grabă”**. Dobândit e cel care o face când este vorba de Isus Hristos, fiindcă vestea primită de el a fost uriașă: **“Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta”** Era mesajul care i-a adus credința, pocăința și bucuria mântuirii! Dorința de a-L cunoaște pe Isus l-a ajutat pe Zacheu să acționeze prompt, folosind mijloacele naturale din acel loc, deși după standardele lumii nu-i făcea cinste. El a înțeles că trebuie atunci să se folosească de ocazie, deși în calea convertirii lui, ispita îndoielii s-a ridicat imediat sugerându-i că este **“un om păcătos”**, semănându-i necredința și în calitatea de Mântuitor al lui Isus Hristos. Dar Zacheu a admis că este un om păcătos, dar un păcătos mântuit; el a crezut scopul și oferta lui Isus Hristos: **“am venit să chem la pocăință...pe cei păcătoși.”** (Matei 9:13), și totodată a proorocului: **“Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută.”** (Plângerile 3:25)

Mare bucurie ai dobândi dacă ai proceda ca Zacheu! Este îndemnul și sfatul meu să ascuți oferta lui Isus Hristos care a murit pentru ca orice păcătos, prin credința în răscumpărarea Lui, să poată fi pus alături de apostolii Lui pe care El i-a cuprins în rugăciunea către Tatăl ceresc: **“Acum ei au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu, vine de la Tine. Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis.”** (Ioan 17:7-8) În acest caz ai fi și tu cu cei care au folosit bine, la timp și eficient, dorința de-a cunoaște voia lui Dumnezeu sădită în tine la creație. Atunci chiar astăzi ar intra mântuirea și în casa ta.

Am Aflat Fericirea

(Psalm 32)

Câtă vreme în tăcere țineam păcatele ascunse,
Inima și mintea-mi erau de tulburare străpunse;
N-aveam liniște și pace, conștiința mă muștra,
Sufletul gemea în mine, căci după Domnul tânjea.

Atunci mi-am plecat genunchiul și spre Domnul am strigat,
Ruga mea plin de căință către El am îndreptat;
Mi-am mărturisit păcatul și a mea fărădelege
Și-am rugat pe Domnul slavei, de ele să mă dezlege.

Și Domnul, cu îndurare, ruga mea a ascultat,
Păcatul și fărădelegea cu-al Său sânge le-a spălat;
A-nlăturat tulburarea, mi-a dat liniște și pace,
M-a călăuzit în viață să trăiesc cum Lui îi place.

Prin Cuvântul din Scriptură, El mi-a luminat căarea
Și îl simt cum mă-nconjoară cu mila și îndurarea;
Din necaz mă izbăvește, îmi aduce mângâiere
Și cântări de bucurie, chiar și-n vremuri de durere.

Pot să zic cu bucurie: Eu am aflat fericirea!
Sufletul tresaltă-n mine, căci a găsit mântuirea;
E spălat de orice pată, alb ca neaua, curățit
Prin sfânt sângele salvării, de Mielul ce-a fost jertfit.

Nu e altă fericire decât să fii mântuit,
Să trăiesc curat în viață, de Domnul călăuzit;
Dacă vreun păcat sau vină apare-n a mea trăire,
Domnului, cu pocăință, grabnic fac mărturisire.

Cât timp mă încred în Domnul voi simți fără-ncetare,
Scutul Său și călăuza în a Sa mare-ndurare.
Voi striga de bucurie cu toți cei neprihăniți:
Domnul e Salvarea noastră și suntem prea fericiți!

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Carmel Print & Design
At: Revista Împlinirea Vremii
Str. Weitzer Nr. 12, cod 310145
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>